

.Sygn. akt I CNP 90/10

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi W. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 17 grudnia 2008 r., wydanego w sprawie z wniosku J. K. przy uczestnictwie E. K. i W. K. o stwierdzenie nabycia spadku, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 17 grudnia 2008 r. Sąd Rejonowy na skutek wniosku J. K. stwierdził, że spadek po zmarłej dnia 10 sierpnia 2008 r. w W. J. K. nabyli na podstawie ustawy wprost bratankowie W. K., E. K. i J. K. po 1/3 części spadku każde z nich.

We wniesionej na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia W.K. zażądał stwierdzenia niezgodności z prawem wskazanego postanowienia, zarzucając m.in. naruszenie art. 932 § 5 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi od orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

Skarżący powołał się na wyjątkowy wypadek wynikający z jego sytuacji osobistej związanej z ograniczeniem sprawności ruchowej i ułomności psychicznej będących następstwem udziału w wypadku drogowym, mającym miejsce kilka lat wcześniej. Zdaniem skarżącego, uniemożliwiło mu to wnikliwą ocenę własnej sytuacji prawnej i podejmowanie rozsądnych decyzji procesowych w trakcie postępowania, w szczególności co do zaskarżenia postanowienia.

Argumenty te nie mogą zostać jednak uwzględnione, gdyż skarżący w toku postępowania przed Sądem Rejonowym jako jedyny uczestnik postępowania był reprezentowany przez adwokata. Prowadzi to do wniosku, że ewentualne ograniczenia sprawności skarżącego nie mogły mieć decydującego wpływu na możliwość oceny jego sytuacji prawnej. Udział pełnomocnika zapewnił skarżącemu

należyte prawo do obrony i możliwość podjęcia racjonalnej decyzji w przedmiocie skorzystania z ewentualnych środków zaskarżenia. Nie można więc w omawianej sytuacji dostrzec wyjątkowego wypadku przemawiającego za odstąpieniem od skorzystania z przysługującej skarżącemu drogi prawnej. Również wniesienie obecnie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wskazuje na dostateczne rozeznanie skarżącego co do przysługujących mu uprawnień.

W myśl art. 424⁸ § 2 *in fine* k.p.c. skarga podlega odrzuceniu, jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Wypełniając dyspozycję tego przepisu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.